

Sygn. akt VIII U 1846/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. w Gliwicach

sprawy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale zainteresowanych M. B., A. D., I. D., M. S. (1) i M. S. (2)

o podstawę wymiaru składek

na skutek odwołań (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 10 sierpnia 2015 r. **nr** (...) - (...)

10 sierpnia 2015 r. **nr** (...) - (...)

10 sierpnia 2015 r. **nr** (...) - (...)

10 sierpnia 2015 r. **nr** (...) - (...)

10 sierpnia 2015 r. **nr** (...) - (...)

1. oddała odwołania;

2. zasądza od odwołującego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. kwotę 1.080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy

Sygn. akt VIII U 1846/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 10 sierpnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne za: M. B., A. D., I. D., M. S. (1) i M. S. (2), jako pracowników zatrudnionych u płatnika składek (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R..

Z uzasadnienia decyzji wynika, że płatnik składek (...) Sp. z o.o. w R. nie zadeklarował za ubezpieczonych składek od kwot przychodu z tytułu świadczenia sfinansowanego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, które zostało przyznane bez zastosowania kryterium socjalnego. W trakcie kontroli płatnik składek nie przedstawił środków dowodowych potwierdzających, że przyznane świadczenia uzależnione były od sytuacji życiowej rodzinnej i materialnej pracowników. Kwoty świadczenia były uzależnione jedynie od stażu pracy i pracownicy bez względu na sytuację rodzinną i materialną mający analogiczny staż pracy uzyskali z tego tytułu przychody w takiej samej wysokości. Na uzasadnienie swojego stanowiska organ rentowy przytoczył treść art. 8 ust. 1 ustawy z 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, wskazując przy tym, że regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić zasady przyznawania ulgowych świadczeń. Ich wysokość musi być uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Wartość przyznanych świadczeń, która nie uwzględniała kryterium socjalnego należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawy wymiaru składek. Organ rentowy przytoczył treść art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 i ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W odwołaniach od decyzji (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. wyniosła o reasumpcję i uchylenie zaskarżonej decyzji, względnie zmianę zaskarżonych decyzji poprzez ustalenie że podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne – rentowe chorobowe i wypadkowe odpowiadały wartościom zadeklarowanym pierwotnie przez odwołującą się oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonym decyzjom odwołująca spółka zarzuciła naruszenie art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 81 ust. 1 i ust. 6 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, w związku z art. 8 ust. 1 i art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu że do podstawy naliczenia składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe chorobowe i wypadkowe zalicza się wartości świadczeń sfinansowanych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Odwołująca zarzuciła, że organ rentowy pominął regulamin funduszu świadczeń socjalnych, zgodnie z którym środki funduszu przeznacza się na częściowe lub całkowite finansowanie kosztów i usług, świadczenia w zakresie pomocy rzeczowej oraz zapomogi pieniężnej przyznawanej w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych lub długotrwałej choroby, działalności kulturalno – oświatowej w postaci imprez kulturalnych artystycznych i rozrywkowych organizowanych przez zakład lub zakupienie biletów wstępu na takie imprezy czy imprez okolicznościowych, zakupu drobnych upominków z nimi związanych. W porozumieniu z przedstawicielami pracowników środki funduszu mogą być przyznawane na zakup bonów towarowych do realizowania we wskazanej placówce handlowej. Wydawanie pracownikom bonów towarowych, a od listopada 2012r. podarunkowych, następowało w ramach działalności socjalnej w rozumieniu ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Świadczenia dla pracowników zostały wypłacone przez spółkę ze środków przeznaczonych na cele socjalne.

Odwołująca spółka przyznała, że nie brała pod uwagę kryterium socjalnego przy wypłacie kwoty należnej poszczególnym pracownikom. Jej zdaniem kryterium socjalne winno być stosowane jedynie w przypadku przyznawania ulgowych usług i świadczeń o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i nie odnosi się ona tym samym do usług i świadczeń o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Jeżeli bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek. Organ

rentowy nie jest uprawniony do weryfikacji kryteriów socjalnych przyjętych przez płatnika. Zdaniem odwołującej przepis § 2 pkt. 19 rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie daje żadnych podstaw do przyjęcia że przesłanką jego zastosowania jest wydatkowanie środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych według określonych kryteriów socjalnych.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich odwołań w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa radcowskiego wg norm przepisanych. Podkreślił, że treść art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ustanawia tzw. kryterium socjalne udzielania pomocy zakładowego funduszu świadczeń socjalnych uzależniając ją od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika i nie przewiduje w tym zakresie wyjątków. Jak dalej wskazał, świadczenie wypłacone przez pracodawcę z pominięciem tego kryterium nie może być ocenione w sensie prawnym jako świadczenie socjalne, a jeżeli tak to nie mogą one korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych. Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie może zmienić zasady, że przyznawanie ulgowych świadczeń jest uzależnione od sytuacji materialnej osoby korzystającej z funduszu. ZUS wskazał, iż w niniejszej sprawie wszyscy pracownicy otrzymali bony towarowe o jednakowej wartości, co spowodowało że bony te trzeba ocenić jako świadczenie dodatkowe pracodawcy, a nie świadczenia z funduszu świadczeń socjalnych. Skoro przyznanie bonów nie miało charakteru socjalnego, to bony należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Nie zachodzi zatem wyłączenie przewidziane w § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych obowiązujący u odwołującej nie określa w jaki sposób pracodawca ma ustalać sytuację życiową rodzinną i materialną osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Jak wskazano, pracodawca nie może też pominąć naczelnej zasady wyrażonej w art. 8 ust. 1 ustawy. Przyznanie przez odwołującą spornych świadczeń bez indywidualnej analizy życiowej sytuacji, rodzinnej i materialnej pracowników odbyło się z naruszeniem art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. W związku z powyższym przychód osiągnięty przez pracowników stanowił podstawę wymiaru składek bowiem nie miał zastosowania § 2 ust. 1 pkt 19 w rozporządzenia z 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Zainteresowani nie zajęli stanowisko w sprawie.

Zarządzeniami z dnia 5 listopada 2015r. Sąd połączył sprawy z odwołań od powyższych decyzji do łącznego rozpoznania pod sygn. VIII U 1846/15.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wydał decyzje ustalające podstawy wymiaru składek pracowników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Do wskazanej podstawy wymiaru składek doliczono świadczenia otrzymane z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w następujących miesiącach i w następującej wysokości:

1. M. S. (2) za miesiąc lipiec 2012r. – 183 zł.
2. I. D. za miesiące: kwiecień – 549 zł, listopad 2011r. – 732 zł, marzec 2012r. – 366 zł, lipiec 2012r. – 183 zł, listopad 2012r. – 732 zł, marzec 2013r. – 549 zł, listopad 2013r. – 732 zł;
3. A. D. za miesiące: lipiec 2012r. – 183 zł, listopad 2012r. – 305 zł, marzec 2013r. – 549 zł, listopad 2013r. – 732 zł.
4. M. B. za miesiąc: listopad 2013r. – 122 zł;
5. M. S. (1) za miesiące: listopad 2012r. – 427 zł, marzec 2013r. – 549 zł, listopad 2013r. – 732 zł.

Pracodawca podjął decyzję, że świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych będą wypłacone w formie bonów towarowych, w dwóch transzach, przed Ś. Wielkanocnymi i Bożego Narodzenia. Pracodawca nie zastosował

kryterium socjalnego, sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej uprawnionych pracowników. Każdy z pracowników otrzymał bony towarowe o takiej samej wartości, z tym, że w przypadku Świąt Bożego Narodzenia wartość była uzależniona od stażu pracy pracownika w roku, za który wypłacono świadczenie. Nadto pracodawca wypłacił pracownikom świadczenie o takiej samej wartości z tytułu wczasów za rok 2012.

Przy podziale środków zgromadzonych na koncie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych odwołująca spółka kierowała się tym, że w okresie świąt każdy pracownik ma zwiększone wydatki. Odwołująca spółka przy podziale środków nie ustala sytuacji materialnej, rodzinnej każdego pracownika.

Odwołująca spółka zajmuje się produkcją elementów do produkcji samochodów i zatrudnia pracowników produkcji, administracji, kadrę zarządzającą. Pracownicy nie uzyskują takiej samej wysokości wynagrodzenia za pracę; jednakże znaczna większość załogi otrzymuje wynagrodzenie w wysokości poniżej średniej krajowej.

Obowiązujący od 2 stycznia 2002r. w odwołującej spółce regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przewiduje stosowanie kryteriów socjalnych przy przyznawaniu świadczeń, a to sytuacji życiowej, rodzinnej, materialnej (punkt 3 rozdziału III). W rozdziale IV regulaminu zatytułowanego „Przeznaczenie funduszu” wskazano, że środki przeznacza się na częściowe lub całkowite finansowanie kosztów usług i świadczeń socjalnych, a w porozumieniu z przedstawicielem pracowników, środki funduszu mogą być przyznawane na zakup bonów towarowych do zrealizowania we wskazanej placówce handlowej. W rozdziale VIII pkt 4 wskazano, że w sprawach nieuregulowanych w regulaminie zastosowanie mają powszechnie obowiązujące przepisy prawa”. Regulamin wskazuje, jako podstawę wydania ustawę z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Od wydanych pracownikom kart podarunkowych nie zostały opłacone składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne.

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie bezsporny i wynika wprost z akt ZUS oraz zeznań świadków: B. G. i R. C. (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 25 lutego 2016r. minuty od 12:23 i nast. k. 40-41).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności nie zasługuje na uwzględnienie wnioszek odwołującej o uchylenie zaskarżonych decyzji, bowiem zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. Sąd pierwszej instancji oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. Z kolei w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy. Nie ma zaś możliwości uchylenia decyzji.

Pracownicy odwołującej otrzymywali bony towarowe związku ze Ś. Wielkanocnymi, Bożego Narodzenia lub urlopem z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Wartość świadczeń nie była uzależniona od kryterium socjalnego.

Sporne w sprawie okazały się wyłącznie kwestie prawne dotyczące możliwości oskładkowania świadczeń pochodzących z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Istota sporu w niniejszej sprawie dotyczyła wykładni prawa, tj. art. 2 ust. 1 w związku z art. 8 ustawy z dnia 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 1996, Nr 70, poz. 335 ze zm.) – zwaną dalej ustawą oraz § 2 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998r., Nr 161, poz. 1106 ze zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy przez działalność socjalną rozumie się usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, klubach dziecięcych, sprawowanej przez dziennego opiekuna lub nianię, w przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej – rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej

lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Natomiast art. 8 ust. 1 ustawy stanowi, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Zaś art. 8 ust. 2 ustawy stanowi, że zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów.

§ 2 pkt 19 rozporządzenia wyłącza z podstawy wymiaru składek świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Należy powtórzyć za Sądem Najwyższym, że fundusz socjalny jest instytucją prawną mającą łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin, a jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach – wyrok z dnia 20 sierpnia 2001r., w sprawie I PKN 579/00, opublikowany w OSNP z 2003r., Nr 14, poz. 331.

Kryteria socjalne w procesie redystrybucji środków funduszu – sytuacja życiowa, rodzinna, materialna – nie konkurują ze sobą a ich relacja polega na wzajemnym uzupełnianiu się. Przykładowo zasady przyznawania paczek świątecznych uzależnione jest od sytuacji rodzinnej (liczby posiadanych dzieci) i kryterium materialne i życiowe pracownika nie odgrywa żadnej roli, bowiem beneficjentem świadczenia jest dziecko pracownika. Z kolei dofinansowanie wczasów uzależnione jest od sytuacji materialnej uprawnionych, przy czym dopuszczalne jest wprowadzenie czynnika rodzinnego, np. przy dofinansowaniu wypoczynku dzieci. Zatem charakter usługi wyznacza, czy decydująca do jej przyznania okaże się sytuacja życiowa, rodzinna, materialna. Należy zauważyć, że bony świąteczne, nazywane niekiedy towarowymi, są powszechnym sposobem wydatkowania zasobów funduszu socjalnego. Świadczenie ma charakter ulgowy, okazjonalny i polega na przysporzeniu majątkowym.

Sąd Najwyższy przyjął, że kryteria socjalne, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy odnoszą się jedynie do przyznawania ulgowych świadczeń i usług, nie dotyczą natomiast innych świadczeń i usług, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy. Zatem korzystanie z takich form działalności socjalnej, jak spotkania integracyjne nie jest uzależnione od kryterium socjalnego – wyrok z dnia 23 października 2008r., w sprawie II PK 74/08, opublikowany w OSNP z 2010r., Nr 7-8, poz. 287.

Przy podziale bonów za dopuszczalne należy uznać połączenie czynnika majątkowego i rodzinnego, a także skoncentrowanie się wyłącznie na ostatnim kryterium. W związku z tym może wystąpić stan faktyczny, w którym rozdział bonów świątecznych został oparty na ilości osób w rodzinie. Kryterium rodzinne jest i tak konsumowane przez czynnik materialny, jeżeli zwróci się uwagę na liczbę osób pozostających na utrzymaniu pracownika. W takim ujęciu nie można pominąć, że uwarunkowania kulturowe i obyczajowe Polaków wskazują na rodzinny charakter świąt. Powszechne akceptowane jest dystygowane, wystawne i podniosłe przeżywanie świąt Bożego Narodzenia i Wielkiej Nocy. Wiąże się to z kosztami, a ich wysokość koresponduje z liczebnością rodziny pracownika. Zatem zastosowanie wyłącznie kryterium rodzinnego spełnia wymogi art. 8 ust. 1 ustawy.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że bony podarunkowe zostały sfinansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne bez zastosowania jakiegokolwiek kryterium socjalnego. Nie można przy tym zgodzić się z odwołującą, że źródło finansowania przesądza o możliwości skorzystania z przepisu § 2 pkt 19 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998r. Organ rentowy ma bowiem prawo dokonać analizy celów socjalnych i źródeł ich finansowania poprzez ustalenie, czy istnieje w regulaminie ZFŚS podstawa sfinansowania ulgowych usług i świadczeń, czy świadczenia te mają w istocie charakter socjalny oraz sprawdzenia, czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych.

Odwołująca twierdziła, że wydanie pracownikom bonów podarunkowych nastąpiło w ramach działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy ze środków przeznaczonych na cele socjalne. Jej zdaniem, w takim stanie rzeczy bezsprzeczne jest, że dysponowanie środkami z funduszu odbyło się w ramach reguł przewidzianych w ustawie. Sąd nie podziela tego poglądu, ponieważ źródło finansowania świadczenia nie przesądza o jego socjalnym

charakterze. Odwołująca wskazała ponadto, że w jej ocenie kryterium socjalne winno być stosowane jedynie w sytuacji przyznawania ulgowych usług i świadczeń o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy. Zakres przedmiotowy art. 8 ust. 1 jest węższy od pojęcia działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 ust. 1.

W zakresie charakteru bonów towarowych, zakupowych, podarunkowych w kontekście ustawy o ZFŚS wielokrotnie wypowiadały się sądy powszechne (wyroki SA: w P. w sprawach III AUa 1767/14 i III AUa 331/13 oraz w S. w sprawie III AUa 111/13). Z orzecnictwa tego wynika, że przyznawanie kuponów podarunkowych, czy dokonanie wypłat w wysokości równowartości takich kuponów stanowi pomoc rzeczową wymienioną w definicji działalności socjalnej pracodawcy w art. 2 pkt 1 ustawy pod warunkiem, że pomoc taka została udzielona z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji pracownika. Konieczne jest uwzględnienie zasady określonej w art. 8 ust. 1 tej ustawy.

Orzecznictwo sądowe stoi zatem na stanowisku, że: po pierwsze bony towarowe są pomocą rzeczową w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy, po drugie przyznając tego rodzaju świadczenie konieczne jest zastosowanie reguł z art. 8 ust. 1 ustawy. Nie zasługuje więc na uwzględnienie stanowisko odwołującej, że wypłata świadczenia ze środków ZFŚS jest równoznaczna ze zwolnieniem od uiszczenia składek na podstawie § 2 pkt 19 rozporządzenia.

Regulacja § 2 pkt 19 rozporządzenia jednoznacznie definiuje, że kwalifikacja prawna przychodu podlegającego wyłączeniu jest determinowana celem jego przeznaczenia i źródłem pochodzenia i nie definiuje żadnych innych przesłanek. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS, to nie są one wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji tegoż przepisu. O socjalnym charakterze świadczenia można mówić tylko w sytuacji, w której wysokość pomocy jest uzależniona od kryteriów wymienionych w art. 8 ust. 1 ustawy. Nie było sporu między stronami, że przyznając bony towarowe odwołująca spółka takiego kryterium nie stosowała, a co za tym idzie nie było to „świadczenie finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych”, o którym mowa w § 2 pkt 19 powołanego rozporządzenia. Świadczenia wypłacane z funduszu świadczeń socjalnych stanowią realizację postulatów ochrony interesów socjalnych pracowników (art. 16 k.p. i art. 94 pkt 8 k.p.). Uzależnienie wartości bonów towarowych wyłącznie od czynników związanych z wykonywaniem pracy np. wydajności, stażu pracy, obecności w pracy wyklucza możliwość uznania, że świadczenie to objęte jest dyspozycją art. 2 ustawy. W takim wypadku jest ono jedynie dodatkiem do wynagrodzenia w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowiący przychód pracownika.

Nie doszło zatem do naruszenia art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 81 ust. 1 i ust. 6 a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, w związku z art. 8 ust. 1 i art. 2 pkt 1 ustawy oraz z § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia poprzez zobowiązanie odwołującej do wliczenia do podstawy wymiaru składek wartości wydanych pracownikom bonów towarowych.

Mając na uwadze powyższe, w punkcie pierwszym sentencji, odwołania oddalono na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490), mając na uwadze wartość przedmiotu sporu w poszczególnych sprawach.

(-) SSO Jolanta Łanowy